

LBRIS

We know

books

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

SARA WOLF

HEAVEN BREAKER

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

LEDA EDGE

0. Ignescō

ignescō ~ere, vb. intr.

1. a începe să ardă, a lua foc

IN ACELAȘI AN, PE ACEEAȘI STAȚIE SPAȚIALĂ CARE ORBITEAZĂ în jurul gigantei gazoase verzi Esther, trei copii împlinesc cinci ani.

Unul dintre ei este o fetiță cu părul negru ce sare desculță pe o țevă de oțel care scuipe vaporii de sulf. Cruci învechite atârinate de sârma ghimpată și holocrane pe jumătate sparte îi urmăresc călătoria de sus, iar reclamele la cafea și la purificatoare de aer îi fac cu ochiul ca niște părinți iubitori. Într-o mână, ține un coș cu bunătați adunate din gunoaie pentru mama ei – pâine arsă și bucăți de fructe pe care nu le vrea nimeni. Nu și-a întâlnit nicio-dată tatăl, dar visează la el.

Un alt copil este un băiat cu părul platinat și mult mai mic decât tovarășii săi. Haina îi e brodată cu argint și pantofii îi sunt strălucitori și noi, dar fața îi este mânjită cu propriul sânge și excremente vechi de câteva zile. Plânge și tot plânge în timp ce mama lui îl conduce ținându-l de cot pe holurile de marmură ale vilei lor până în cockpitul unei bestii de metal roșu. Ușa cockpitului glisează și se închide în urma lui, iar el izbește cu pumnii în

ea, implorând să fie lăsat să iasă. Visează la libertate, dar nu a avut niciodată parte de aceasta.

Ultimul copil este o fată cu ochi la fel de adânci și de albaștri ca un lac întunecat. Stă ghemuită sub o pătură de pene albe, chițâind de bucurie când tatăl ei își bagă capul pe ușă înainte de culcare. La lumina unei hololumânări, îi citește povestea Războiului Cavalerilor de pe bătrânul Pământ – patru sute de ani și cinci miliarde de morți în urma lui –, iar dincolo de fereastra fetei există doar spațiu negru, stele argintii și o imensă planetă verde cu o furtună albă de oxid de siliciu ce se rotește încet pe fața ei. Fata visează la o mare onoare, și o va obține.

Dar apoi va pierde totul.

CINCISPREZECE ANI MAI TÂRZIU

1. Acies

aciēs ~ēī, s. f.

1. muchie ascuțită
2. linie de luptă

CÂND L-AM ÎNTÂLNIT PE TATA PENTRU PRIMA DATĂ, AM vorbit despre trandafiri, despre senzația teoretică a ploii și despre parfumul de liliac ce plutea dinspre mama atunci când îmi peria părul. O, și despre pumnalul din spinarea tatălui meu. Am vorbit și despre asta.

Dar numai pentru scurt timp.

Acum e mort. Și probabil că în curând voi fi și eu.

Trag aer în piept și rotesc mânerul placat cu aur ale chiuvetei sale. Sub apa ce curge ușor, îmi spăl mâinile și îi privesc sângele cum se rotește în jurul scurgerii. Puțin câte puțin, mi-l răsai de sub unghii.

Luminile din baia biroului său sunt blânde și constante. Deloc asemănătoare cu cele fluorescente care pâlpâie continuu în apartamentul meu din Low Ward. În lumina vie, văd fiecare cusătură destrămată din tunica peticită de sub deghizarea mea în haină de îngrijitor și fiecare ruptură veche pe care mama a reparat-o cu fibre de plastic pe post de ață.

Mă cutremur când văd fața care mă privește în oglindă. Seamănă cu a tatei. Același păr negru, deși al lui era încărunit. Aceiași obraji dispuși într-un unghi ascuțit.

Și amândoi avem aceiași ochi albaștri tăioși ce par morți pe interior.

Nu. Nu „avem”. Aveam.

O bătaie în ușa biroului mă face să sar în sus, apoi un glas mătășos strigă de pe cealaltă parte:

— Duce Hauteclare?

Mi se oprește inima. Asistentul tatei.

O clipă, măruntaiele mi se răsucesc de nerăbdare și respirația devine superficială. Acum se va întâmpla?

Oare voi muri acum, când va intra, când va vedea sângele băltind pe covor și va scoate un pistol de lumină dură? Voi muri când va chema gărzile și acestea mă vor arunca prin sas în spațiu pentru a mă alătura cadavrului tatei? Sau va trebui să aștept într-o celulă înainte de a primi așa-zisa lor dreptate – o moarte chinuitoare, arzând sub o gură de aerisire cu plasmă?

Eu, Synali Emilia Woster, mi-am ucis tatăl, un duce de la curtea strălucitoare a regelui Nova, Ressiminus al III-lea. După atâtea luni de planificare, de așteptare, de urmărire... am făcut-o. Tot ce mi-a mai rămas acum este să evadez înapoi pe aleile din Low Ward.

Vocea asistentului e nevinovată:

— Armăsarul dumneavoastră vă așteaptă în hangarul șase, Alteță. S-a emis avertismentul de 20 de minute, așa că vă rog să trimiteti în scurt timp călărețul ales!

Pași pe holul de marmură de afară semnaleză plecarea asistentului – mici miracole –, și totuși încă simt un fior în măruntaie. Nu e singurul care mă așteaptă afară. Gărzile, camerele de filmat... Mi-am planificat la minut traseul de intrare în sala de turnir, dar, cu răzbunarea arzându-mi în sânge, ruta de scăpare a fost doar o idee vagă.

Abia acum îmi dau seama, cu sânge-rece: nu există ieșire.

Mă uit la casca de călărie albă și elegantă de pe blatul de marmură, un leu auriu cu aripi ce împodobesc viziera. Leul zburător este emblema Casei Nobile Hauteclare – Casa *mea*, o Casă din care nu știam că fac parte până acum șase luni.

Tatăl meu, ducele Hauteclare, a condus-o ca un despot, așa cum sunt conduse toate Casele nobile – afaceri necinstite, rețele de droguri și protejarea traficantilor de arme. Am crescut văzând cum Casele nobile jefuiau și distrugeau Low Ward: încet, perfid, apoi dintr-odată, când onorabilul duce a trimis un asasin să neucidă pe mama și pe mine.

Eu am supraviețuit. Ea, nu.

Privirea îmi cade pe petele de sânge vâscoase și întunecate de pe covorul din biroul lui. Urme de pași roșii, urme de târâre roșii. Mă întorc, cu umerii tremurând. Dincolo de fereastra biroului se întinde, și mai întunecat, spațiul. Stația noastră este una dintre cele șapte construite în timpul Războiului Cavalerilor, o arcă uriașă ce protejează rămășițele umanității după ce inamicul a ras suprafața Pământului cu focuri laser. Cavalerii au învins în cele din urmă, dar, în ultimul lor atac, inamicul a azvârlit cele șapte Stații în tot universul cu ajutorul unei puteri misterioase, și astfel am rămas aici, singuri, orbitând în jurul gigantei gazoase verzi Esther și încercând cu disperare s-o terraformăm și să luăm contact cu celelalte Stații.

Mă holbez la Esther până când îmi lăcrimează ochii. Nu știu ce să fac. Viața mea de când a murit mama a fost una ordonată: mâncare, somn, pregătire – o listă de pași pe care am urmat-o până la capăt. Îmi ating încheietura mâinii drepte, dreptunghiul de lumină albastră implantată înflorindu-mi sub piele și proiectându-mi vizorul în aer într-o perfectă hologramă plutitoare. Ating cronometrul și îl setez pentru 60 de secunde. Un minut de slăbiciune. Atât îmi voi permite.

Strâng pandantivul cu cruce al mamei din jurul gâtului până când simt cum îmi mușcă din palmă.

„E în regulă să plângi, sufletel?”

Îmi las lacrimile să-mi spele stropii de sânge de pe față. Sângele lui a distrus totul.

El a ucis-o și a încercat să măucidă și pe mine. Tatăl meu, familia mea, bărbatul pe care nu l-am întâlnit niciodată, cel la care visam în copilărie, bărbatul puternic și bun, așa cum mama spunea mereu că este... De ce? Nu, știu de ce. Am plătit cu propriul trup și suflet în ultimele șase luni pentru a afla de ce.

Suspine înăbușite îmi ricoșează în piept ca o durere înghițită pe jumătate, ca o furie, ca disperarea însăși. Totul iese din nou la iveală ca un val oribil în timp ce cifrele albastre ale vizorului numără sumbru în aer: *Cinci. Patru. Trei. Doi.*

Unu.

Lacrimile îmi curg tot mai lent și apoi se opresc. Nu s-a terminat. L-am ucis pe tata, dar nu a dispărut *cu adevărat*. L-am distrus trupul, dar nu și lumea lui. Lumea mea era mama, dar lumea lui era alcătuită din reputația, creditele, puterea și mândria lui. A ucis-o pentru putere. Pentru *Casa* lui. Atât timp cât Casa Hauteclare va rămâne în picioare, el va trăi.

Nu pot dizolva o Casă nobilă; nimeni, cu excepția regelui însuși, nu poate face asta. Dar *pot* dezonora una.

Nu există scăpare, dar pot să mor așa cum vreau.

Dintr-odată, un vuiet slab străbate pereții biroului: mulțimea din arenă. Așteaptă afară cel mai mare spectacol dintre toate – un turnir al călăreților. Doar nobilii cu sânge pur au voie să călărească în astfel de turniruri, dar eu voi ignora acest lucru. Eu sunt rușinea despre care se vorbește în șoaptă la curtea regelui Nova, jumătate sângele nobil al tatălui și jumătate sângele plebeu al mamei – fiica lui bastardă.

Iar dacă eu sunt motivul pentru care a murit mama, atunci tot eu voi fi motivul pentru care Casa Hauteclare va avea aceeași soartă.

Nu am călărit niciodată. Armăsarii, giganticele armuri mecanice pe care nobilimea le călărește în turniruri, nu sunt pentru plebei; au fost mașini de ucis concepute pentru cavaleri în Război.

Nobilii trebuie să se antreneze din copilărie pentru a călări un armăsar, altfel vor muri în șaua lui.

Îmi înghit un ghimpe de frică. La fel ca majoritatea celor din Low Ward, mi-am petrecut copilăria urmărind turnirurile nobililor pe vizorul meu. Știu cum arată din exterior și numai din exterior. Nobilii participă și tot nobilii sunt spectatori. Bastarzii nu călăresc. Ar fi o rușine de neiertat pentru orice Casă care i-ar permite unui bastard ca mine să călărească.

Costumul de călăreț de rezervă din dulapul tatălui meu strălucește, alb cu vârfuri de aur. Obișnuia să călărească pentru Casa Hauteclare înainte să-l prindă vârsta din urmă, iar ironia nu-mi scapă; acum, vechiul său costum îmi va permite să-i fac Casa de rușine odată pentru totdeauna. Nu voi muri în liniște. Moartea mea va fi un foc de răzbunare.

Teaca masivă este făcută dintr-un material asemănător cu pielea lăcuită și e de două ori mai mare decât mine, dar, când mi-o trag peste cap și apăs manșetele de aur de la încheieturi, mi se ajustează pe corp cu un singur șuierat, strângându-se de carnea mea pe jumătate lihnită de foame.

Îmi pun casca pompoasă pe cap și, în reflexia dulapului, viziera opacă o înghite pe cea care am fost și mă transformă în cea care trebuie să fiu.

Voi ascunde petele de sânge ale familiei noastre așa cum a făcut tata: cu alb și auriu peste tot.

2. Aureus

aureus ~a, ~um, *adj.*

1. acoperit în aur, aurit

MĂ ÎNTORC PE PROPRII PAȘI, ÎNDREPTÂNDU-MĂ SPRE hangarul șase. Trebuie să mă mișc repede, căci am pierdut minute prețioase împingând trupul tatei afară prin sas. Pasajul cavernos se profilează amenințător în marmură rece și oțel. Stația este suficient de mare pentru a găzdui trei secțiuni – Law Ward, Mid Ward și Noble Ward –, dar sala de turniruri este mai grandioasă decât orice clădire de pe Stație cu excepția palatului regelui. Deoarece călăria este singurul sport aprobat atât de rege, cât și de biserică, sala de turniruri este un far al distracției și al petrecerii timpului liber, unul dintre puținele locuri în care oamenii de rând sunt bineveniți să-și cheltuiască creditele și să umple tribunale.

Grăbesc pasul și o iau la stânga spre hangarul șase, urmărind luminile portocalii sculptate în formă de îngeri. Cât de ușor trebuie să le fie nobililor dacă își pot pierde timpul făcând lumini atât de frumoase! Au hrană din belșug și medicamente suficiente ca să vindece orice răceală pe care o pot căpăta, în timp ce

printre noi, ceilalți, vărsatul roșu face ravagii fără să se întrevadă vreun sfârșit. Semnele de vărsat de pe obrajii mei mă ard – l-am căpătat cu mult timp în urmă și abia am supraviețuit. Fața tatălui meu, pe de altă parte, era groaznic de netedă. Nobilii nu trebuie să supraviețuiască niciodată. Ei hotărăsc cine supraviețuiește.

Rangul de duce este cea mai înaltă poziție în cadrul unei Case. El supervizează o mână de lorzi, iar mâna de lorzi îi supervizează apoi pe numeroșii baroni care ne mențin pe noi, ceilalți, în sărăcie, la mila aristocrației și a nenumăraților lor prieteni din toate părțile. Ei stabilesc cine trăiește, cine primește rații de proteine și cine moare.

Dar, de data asta, am hotărât eu. De acum încolo, eu sunt singura care stabilește când și unde voi muri.

Și asta va fi în interiorul unui armăsar.

Mă uit încrunțată la steagurile impunătoare ale Caselor nobile care împodobesc sala de turnir: dragonul purpuriu-auriu al Casei regelui – Casa Ressimus – atârnă mai prominent decât oricare altul. Fanilor nu le este permis să se apropie de hangare, dar un grup s-a strecurat oricum, așteptând cu flori de seră și caiete pentru autografe – hârtie adevărată, valoroasă, și fanatism adevărat, deși inutil – să treacă pe lângă ei călăreții lor favoriți.

— Cine e ăla? soptește o fată, cu ochii la mine.

— Călărețul lui Hauteclare, răspunde un bărbat de lângă ea. Singura Casă care poartă un alb atât de strălucitor este Hauteclare.

— Dar... e o fată. Credeam că ducele Hauteclare călărește armăsarul lor.

Bărbatul clătină din cap.

— Lady Mirelle Ashadi-Hauteclare călărește acum pentru ei. Ducele s-a retras în urmă cu trei ani. Rănirea lui la cap în ultima Cupă Supernova...

Mi-i scot din minte la fel de ușor cum aș da mai încet cadranul de la un vizor. Am folosit vizorul de pe încheietura lui muribundă